

100 maldu neturintiems laiko

Neturintiems laiko

Laiko visada trūksta... Bet ką su tuo laiku, kurio vis trūksta, daryčiau, jeigu per stebuklą man jo būtų duota? Argi neskirčiau jo visokiems darbams, bėginėjimams ir šimtams reikalų? Taigi laiko, kurio man visada trūksta, tebetruktų. Vadinasi, problema ne laikas, bet aš. Štai keli klausimai, kuriuos turėčiau užduoti sau. Ar mano planai svarbesni už žmones, dėl kurių planuoju? Ar aš nuolat skubu, kad ir ką daryčiau? Gal jau nesugebu sustoti netgi tada, kai esu pavargusi? Ar tai, ką darau, svarbiau už mano šeimą, draugus ir jiems duotus pažadus? Viešpatie, atverk mano širdį tokiai tiesai: ne laiko man trūksta, bet meilės.

Dirbti, veikti be atvangos. Lėkti ir niekur nesuspėti. Nuolat jausti poreikį sutvarkyti viską iki galo, sėdėti iki vėlumos, tobulinti, kas dar netobula... Tai tarsi statyti smėlio pilis prieš atriedant bangai: kiekviena sugriauta pilis skatina nerimastingą poreikį statyti kitą. O laiko amžinai maža... Nesvarbios nei pilys, nei banga, svarbu vien tik statyba. Juk tai bėgimas.

Viešpatie, sustabdyk mane. Tik sustabdyta įstengsiu suvokti viso to, ką darau, beprasmybę. Tik sustabdyta pajusiu skausmą, tūnantį manyje, jis kaip sarginio šuns įkandimas perspės, kad kažkas negerai. Tik įsiklausiusi į tą skausmą galėsiu rasti vaistų. Kaip?

Suteikdama savo veiksams tikslią kryptį į meilę.

Gyvendama dabartimi ir mokydamasi suvokti visas šios akimirkos aplinkybes. Besąlygiškai pasitikėdama Tavimi, Viešpatie.

Bėgti prieš laiką – bėgti į ateitį, kurios nėra.

Kai man trūksta laiko, esu susitelkusi į tai, kas dar bus ir labai save apriboju: negaliu turėti laiko dabarčiai, negaliu jos matyti ir skirti jai dėmesio. Vadinasi, negyvenu.

Viešpatie, Tu neprašai manęs bėgti, antraip vietoj kojų būtum davęs ratus. Tu teprašai, kad bet kokiomis aplinkybėmis viską daryčiau kaip galima geriau. Jeigu tam, kad bent ką padaryčiau kaip galima geriau, būtina skirti daugiau laiko, vadinasi, jo nebeliks kitiems dalykams. Vadinasi, kitiems dalykams jis man nebūtinus.

Mano užduotis – ne sutvarkyti daugybę reikalų per trumpą laiką, bet gerai atlikti tai, ką privalau atlikti.

Jei tik šitai pripažinčiau, pamatyčiau, kad staiga viskas klostosi sklandžiai – vos tik pradėdau vadovautis nuostata daryti gerai ir nesijaudinti, kad dar tiek daug visko neaprepsiu.

Jei nuolat, kiekvieną minutę įsisąmoninu tai, ką jaučiu ir darau, bendrauju su savo siela, sykiu – patiriu ramybę.

Mano siela esi Tu, Viešpatie.

Aš visada esu dabartyje, bet ne visada tai suvokiu. Tik tada, kai suprantu, galiu naudotis visomis šios valandos man teikiamomis galimybėmis.

Kitaip sakant, tada aš gyvenu. Kai ištisas valandas sėdžiu prie kompiuterio, laikas skrieja. Kai panyru į skaitomą knygą, nė nepastebiu, kad atėjo metas vakarieniauti. Kai valandų valandas žiūriu televizorių, galiu atsidurti bet kur ir net nenorėti žinoti, kur. Tada esu kaip traukinys ant bėgių: priešais save regiu tik bėgius ir visiškai nematau atsiveriančių vaizdų.

Viešpatie, leisk man suprasti, kad mano siela yra kur kas turtingesnė už tai, kas mane supa išorėje, kad ir kaip viskas čia būtų žavu. Juk mano vidus ir suteikia prasmės išorei. Leisk man, Viešpatie, kiekvieną akimirką labai atsakingai elgtis su viskuo, ką man siūlo aplinkybės. Jei išmoksiu kiekvieną akimirką pajusti Tave, man jau niekada netrūks laiko.

Štai kaip galima paaiškinti chronišką laiko stygių: visus stresus patiriu dėl to, kad daugybę energijos iššvaistau priešindamasi gyvenimui.

Priešinuosi, kai atsisakau skirti savo laiko kitiems: kas nors skambina, kažkam manęs reikiama, bet aš neturiu laiko.

Priešinuosi, kai kas nors mane pertraukia ar sutrukdo: nesitveriu pykčiu, kad vagiamas mano laikas.

Priešinuosi, kai mano vaikas nedaro, ko prašomas: suirztu, nes jis mane verčia susirūpinti juo kaip tik dabar, kai neturiu laiko.

Priešinuosi, kai atidedu sudėtingus sprendimus: nerandu laiko, nes skubu užpildyti jį šimtais dalykėlių, kurie mane atitraukia nuo būtiniausių dalykų.

Priešinuosi visada, kai stengiuosi pakeisti žmogų, įvykius ar aplinkybes, užuot keitusi save pačią.

Priešindamasi netenku jėgų. Viešpatie, leisk man pastebėti šią akimirką ir išmokyk priimti visas galimybes, nes jos niekada nebūna atsitiktinės.

Nuo streso išvaduoja laisvė.

www.pakuonioparapija.lt

